

То облиза своя раненъ гръбъ и — като ли нищо не станало — замаха опашка и залая срещу вълчицата. Тя изръмжа като куче и избѣга отъ него. А то подиръ нея. Вълчицата се огледа и скръцна съ зъби; то се спрѣ, и като помисли, че тя си играе съ него, протегна муцуна по посока на кжщичката, заквича съ звънливъ радостенъ лай, като да викаше майка си Арапка да си поиграе съ него и съ вълчицата.

Вече се развиделява. Когато вълчицата се прибираше въ леговището си презъ гжстата трепетликова гора, ясно се виждаше всѣка трепетлика, чуеше се гласа на дивитѣ пѣтли, които се пробудиха отъ скимтенията и лая на кученцето.

— Защо търчи подиръ менъ — питаше се ядосана вълчицата. Сигурно иска да го изямъ.

Вълчата дупка.— Майката живѣеше съ вълчетата въ плитка дупка. Преди три години силна буря бѣ изкъртила отъ коренъ единъ високъ старъ боръ, подъ който се образува тая дупка. Сега на дъното ѝ имаше стари листа и мѣхъ: търкаляха се кости и биволски рога, които вълчетата често гризѣха. Тѣ се бѣха вече наспали и излѣзли къмъ края на дупката, като очакваха съ нетърпение майка си. Кученцето ги видѣ и се спрѣ отдалечъ, после се загледа въ тѣхъ и като забеляза, че и тѣ го гледатъ внимателно почна да ги лае сърдито като чужди.

Слънцето изгрѣ и снѣгътъ наоколо заблѣстѣ, а кученцето стоеше вече още отдалечъ и лаеше. Вълчетата сучеха отъ майка си, вѣвираха лапитѣ си въ нейния изкорубенъ коремъ, а тя въ това време гризеше конски кокалъ, бѣлъ и сухъ. Тя се измжчваше отъ гладъ, заболѣ я глава отъ кучешкия лай и искаше ѝ се да се хвърли върху лощия кучлакъ и да го разкжса.